

[Birthe Nielsen]

hvad der står i den nugældende lov, og hvad der lægges op til i lovforslaget her, hvor det klart fremgår, at er det mennesker, der har råd til at betale for et handicappet barn, så skal de gøre det. Der står nemlig i § 48, stk. 1, i bistandsloven, som den ser ud nu:

»Personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med en vedvarende fysisk eller psykisk lidelse, har ret til at få dækket nødvendige merudgifter som følge af lidelsen. Er barnet under tilsyn fra en af de i kap. 18 omhandlede særforsorgsinstitutioner, træffes afgørelsen efter indstilling fra vedkommende institution.«

Der står i det foreliggende lovforslag:

»Personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med et fysisk eller psykisk handicap, kan få dækket de nødvendige merudgifter ved forsørgelsen, der er en følge af handicappet, såfremt disse ikke selv har midler til at afholde udgiften.«

Ergo kan kommunerne ikke selv bestemme her. Det står klart og tydeligt i lovforslaget: »... såfremt disse ikke har midler til at afholde udgiften.« Det er det, vi er modstandere af. Vi mener ikke, når det drejer sig om denne gruppe af borgere, det vil sige handicappede børn, at man skal betale for noget. Hvis disse mennesker skal til at betale for noget efter et eller andet socialt indkomstbegreb, så vil det bevirke, at mange, som har handicappede børn, f. eks. inden for særforsorgens institutioner, og som i dag påtager sig som forældre et arbejde, der er meget belastende, ikke blot menneskeligt, men også økonomisk, må opgive, hvorefter disse børn vil blive anbragt på institutioner. Det kan ikke være meningen, at vi, et af verdens rigeste lande i verden – skal skruer vores sociale tilstand 25 år tilbage i tiden.

Der var en misforståelse, som jeg godt vil rette. Socialministeren har åbenbart misforstået noget vedrørende hjemmehjælp, både den midlertidige hjemmehjælp og den varige hjemmehjælp. Der står i bespareelsesplanerne at der skal spares 170 mill. kr. Der står ganske vist ikke andet i lovforslaget, end at hjemmehjælp ydes gratis til personer, hvis socialindkomst ikke overstiger folkepensionens grundbeløb med persontillæg. Det er korrekt, og det afviger i og for sig ikke så meget fra den nugældende lov. Men det, jeg var inde på, er, at socialministeren fastsætter

vejledende regler herom. Hvad er det for regler, og hvad er det for en ny betaling, man ønsker at indføre? Man kan ikke på den ene side sige, at de ældre skal blive i hjemmet – det kan være menneskeligt rigtigt, og det kan også være økonomisk forsvarligt – og så samtidig pålægge dem yderligere udgifter, fordi de bliver i hjemmet. Det var det, jeg mente med mit spørgsmål.

Aase Olesen (RV):

For ikke at hr. Brixtofte skal have misforstået noget, skal jeg gerne gentage, hvad jeg startede og vist endda også sluttede min lidt hastigt fremført tale med: dette forslag er i fuld overensstemmelse med det radikale venstres ønsker og med det sigte, vi mener vor socialpolitik skal have. Vi har her ikke at gøre med noget, der er 100 pct. retfærdigt, men det er et lille skridt i retning af mindre uretfærdighed på dette område. Det skal jeg gerne gentage.

Men netop fordi vi ønsker det gennemført og videreført – det sagde jeg også – vil vi være meget opmærksomme på at få den bedst mulige start på det, og det er egentlig besynderligt, at man skal høre bebrejdelser, fordi man har fremhævet, at man synes, man skal gå meget grundigt til værks for at sikre, at der er færrest mulige skævheder, når vi starter på et helt nyt princip.

Så kan jeg næsten ikke lade være med at more mig over den konservative ordfører, som skarpsindigt bemærkede, at jeg havde opdaget, at dette havde noget med fordelingspolitik at gøre. Jeg synes næsten, at den bemærkning skal have lov at stå, sådan som den stod; det var virkelig skarpsindigt! Det er klart, at der er en hel del ting, der skal undersøges, og det skal netop være de ender, som kunne, skal vi sige rokke ved den fordelingspolitiske virkning. Det er den, vi vil se på, og det er derfor, vi ønsker forslaget drøftet.

Jeg mener også, at jeg gav et svar på det spørgsmål, som blev stillet om anden fase. Vi ønsker, at vi skal videre, men vi har ikke bundet os til den form, hvorunder det skal ske. Jeg anser det ikke for nogen helt tosset idé, at vi starter med et meget beskedent skridt og så går videre, når vi har set, hvordan systemet fungerer.